

Narcís Serra guanya la partida a Cañellas

Un contenciós sobre competències en matèria d'ordenació i protecció del territori enfronta el Ministeri de Defensa i el govern balear a causa de la declaració de l'arxipèlag de Cabrera com a Parc Nacional.

J. M. Solsona

El parlament balear tampoc no està exempt d'un cert deteriorament que s'observa en les institucions públiques espanyoles. És com si, precisament, els representants del que ells anomenen «poble» s'entestaren a contribuir al desànim i al desercions per la política.

En aquests dies es compleixen vuit mesos de l'enfrontament verbal que van mantenir davant dels micròfons d'una emissora de ràdio a Ciutat el conseller de Turisme en el govern autònom, Jaume Cladera, i el president

del CDS, Francisco Quetglas. Tots dos arribaren pràcticament a l'insult personal quan Quetglas va acusar el conseller de Turisme d'oposar-se a la urbanització de Sa Canova d'Artà «per tenir interessos personals pròxims a la zona», Cladera va advertir Quetglas que «si es tragués vostè la jaqueta de senador no s'atreviria a dir-me això...». Vint-i-quatre hores després Quetglas sol·licita la constitució d'una comissió investigadora en el Parlament per a esbrinar les possibles irregularitats comeses pel conseller. Aquestes conclusions es faran públiques en el decurs dels pròxims dies. La paradoxa, no obstant, és que el detonant de la

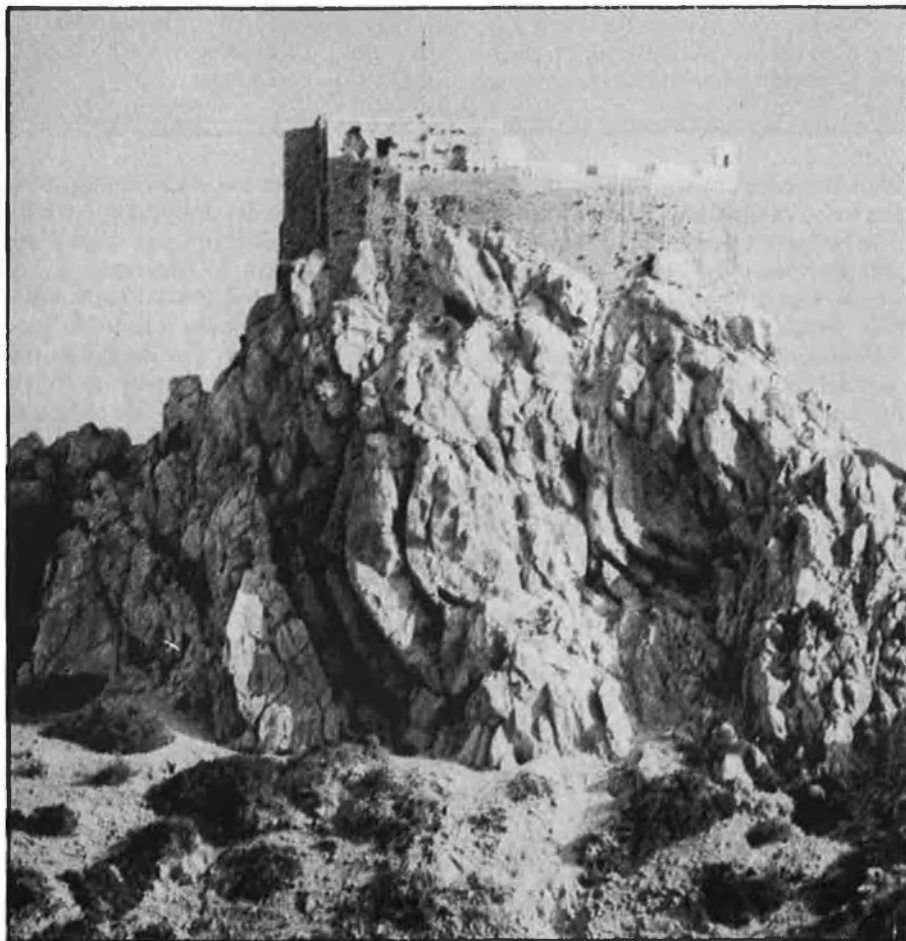
polèmica va ser la urbanització d'una zona que el mateix Parlament havia decretat protegir com a «espai d'especial interès» i que partits conservadors com AP, Partit Liberal, CDS i Unió Mallorquina s'encarregaren d'obstruir malgrat les —inútils— protestes d'altres partits i de nombroses organitzacions.

I ara, Cabrera

Hi ha qui tem el pitjor, tot i que cal conservar l'optimisme. Una altra de les velles reivindicacions del «poble balear» és objecte durant aquests dies d'una altra polèmica que pot assolir dimensions escandaloses: l'arxipèlag de Cabrera.

El petit grup d'illots, objecte de plets en els últims anys per part d'una família mallorquina, però propietat ara del Ministeri de Defensa, corre perill de no convertir-se en parc nacional, i per tant de protecció obligatòria, a conseqüència d'una estranya decisió parlamentària que, en aquesta ocasió, ha comptat amb el suport del PSOE.

El PSM-EEM havia presentat una proposició de llei davant del Parlament balear per tal que el Congrés de Diputats decretés la conversió d'un arxipèlag amenaçat en parc nacional. Els arguments eren prou clars per a tots com per a acceptar la proposta, entre altres raons perquè ara no hi havia cap oportunitat de creació de places hoteleres, camps de golf, o xalets d'alt confort. Des de fa anys, l'exèrcit hi havia realitzat maniobres militars que, si d'una banda havien contribuït indirectament en la seva destrucció, a causa de l'acer

Castell del segle XVI, a l'illa de Cabrera.

Una colonització vergonyosa

Planas Sanmartí

Fa una vintena d'anys, l'Eliscu Bayo vingué a Mallorca i descobrí, gràcies a Joan Casals, un empresari d'hosteleria amb visió de futur, que els majoristes estrangers de turisme estaven colonitzant, amb perillosa subtilesa, el sector turístic i, amb ell, tota l'economia illenca.

Aquest fet fou denunciat a la desapareguda revista *Destino*, sota un títol molt adient: «Una subtil colonització». Ara, uns fets sorprenents —o, potser, no tant— m'han recordat que el sentiment colonitzador és innat en l'home. Per això, el Govern d'un Estat, que s'auto-anomena «de les Autonomies», cau en la temptació de colonitzar, sense cap subtilesa, ¡ai las!, ni més ni menys que el Parlament de les Illes Balears.

El fet és que aquesta Cambra autonòmica, seguint, per una vegada, la voluntat popular, havia iniciat una acció per tal que la petita illa de Cabrera, una autèntica joia de la natura, sortís de les mans de l'Exèrcit, que l'ha sotmesa, des que va caure a les seves mans, a una degradació perma-

nent, utilitzant-la com a seu de maniobres de milers de soldats, artefactes i blanc de municions terrestres i aèries, per ser convertida en Parc Nacional, gaudint, així, dels beneficis d'una protecció integral que li asseguraria un futur sense soldats, turistes, bombes, ciment, especuladors i depredadors de tota mena.

Massa bonic per a ser veritat. Quan el Parlament començà el plenari en què, mitjançant l'acord previ de consentiment, s'assegurava que les votacions finals protegirien, totalment i definitivament, l'illa de Cabrera, el govern de dretes explicà que el Ministeri de Defensa havia sol·licitat que s'aplacés la decisió per donar temps a formular una oferta estatal d'utilització científica de l'illa per part de l'exèrcit, assegurant una protecció basada en la renúncia a futures operacions de bombardeig, maniobres i d'altres operacions militars que afectin l'illa.

El president Canellas (AP), va acceptar aquesta intolerable intromissió, acotà el cap i va dir amén. I, amb ell, la majoria parlamentària que es

va posar a les ordres de Madrid. Una prova de la força, encara, del centralisme estatal i la seva vocació colonitzadora, sigui qui sigui el que mani, des d'El Pardo o La Moncloa. Vint anys després, Eliscu Bayo podria escriure un treball semblant, però ara, malgrat la democràcia, l'hauria de titular amb molta més cruesa: «Una vergonyosa colonització». □

inoxidable i el formigó, també havia deteriorat notablement l'ecosistema per la presència de vaixells, tancs i soldats amb foc real.

En aquest cas, no hi havia cap sospita de la moda ecologista que tant preocupa les classes dirigents. Un ampli i secret informe del CSIC (Centre Superior d'Investigacions Científiques), advertia el Ministeri de Defensa de la necessitat urgent de posar fi a les maniobres militars per l'imminent perill de destrucció de la fauna i la flora de l'arxipèlag. Amb tot, no feia més que coincidir amb els mateixos criteris exposats per altres organitzacions més modestes que el CSIC. Així, tot estava preparat per a la festa; els conservadors i els progressistes podien, per fi, inscriure, en la seva pàgina verge dedicada a la protecció, un Parc Nacional per a Cabrera o, almenys, sol·licitar-lo al Congrés amb les màximes esperances. Uns i altres entraren en la Cambra balear amb el millor dels somriures ecològics. Només el president Canellas i alguns diputats del PSOE mostraven una certa preocupa-

ció. Unes hores abans s'havia produït «un avís, va dir Canellas, del Ministeri de Defensa en què se m'instava a retirar de l'ordre del dia el tema de Cabrera». Des dels escons dels PSM-EEM eixia foc, es murmuraven dates que coincidien sempre amb un 23 de febrer, i des dels escons socialistes s'envermellia. La versió oficial dicta efectivament la petició de Defensa per a postposar el Parc Nacional mentre formula una proposta a la Comunitat Autònoma de les Illes Balears per a arribar a un acord. ¿Quina classe d'acord? La llei d'espais naturals és bastant més clara del que voldrien els parlamentaris illencs, perquè contempla únicament dues figures a l'ús: Parc Natural o Parc Nacional. El primer, potestat de la Comunitat Autònoma corresponent, i per tant, sotmès a la parcel·lació en qual·sevol moment. El segon, de rigorosa i definitiva protecció. Qualsevol altra figura és, serà, per a Cabrera un híbrid.

Els comentaris són ara per a tots els gustos. Alguns membres de la Federació Socialista Balear, que fa alguns anys encapçalaven manifestacions en

defensa de Cabrera, han amenaçat de dimitir, a pesar del desmentiment oficial. AP-PL insisteixen que «s'ha d'esperar la proposta de Defensa». En *el poble*, però, es té la sensació que alguna ombra planeja sobre el futur de l'arxipèlag de Cabrera. Per no saber, els polítics illencs, no han sabut ni dur a terme un gest intel·ligent, de voluntat de sobirania. L'aprovació unànime de la Proposició de Llei no implicava una altra cosa que el gest polític, perquè al cap de dos anys, temps que passaria abans de ser debatut a Madrid, el Congrés dels Diputats decidiria definitivament. Mentrestant, disposaven de temps per negociar i escoltar i el Ministeri de Defensa, per la seva part, disposava encara d'allò que és seu.

Les reaccions no han tardat a aparèixer. Organitzacions, ecologistes o no, entitats, col·lectius ciutadans i sindicats, agrupacions científiques i partits polítics fora de l'arc parlamentari, han manifestat una protesta enèrgica per un fet que, en el millor dels casos, no és una altra cosa que la submissió de la sobirania balear. □